

VIRGINIJA KOCHANSKYTĖ

*Teatro, televizijos, kino ir poezijos aktorė
Pramoninės civilinės statybos specialybės
absolventė (studijas baigė 1971 m.)*

Virginija Kochanskytė - Teatro sąjungos ir Meno Kūrėjų asociacijos narė, Klaipėdos universiteto Humanitarinių mokslų fakulteto (LFR-lietuvių filologija ir režisūra) scenos kalbos dėstytoja. Baigusi Lietuvos Konservatoriją (dabar Muzikos akademija), vaidino Šiaulių ir Kauno dramos teatruose. Garsiausių šalies režisierių spektakliuose yra sukūrusi daug įdomių ir įsimintinų vaidmenų, už kuriuos yra pelniusi ne vieną reikšmingą apdovanojimą. Tačiau didžiąją savo kūrybinės energijos dalį aktorė skiria kameriniams projektams. Ją pelnytai galima vadinti viena pirmųjų aktorių, kuri Lietuvos teatrinėje erdvėje įtvirtino „poezijos artistės“ sampratą kaip savarankišką, savitą ir labai įdomų žanrą. Nors pradžioje lengva nebuvo: pirmąsias poezijos programas aktorė kūrė turėdama teatre itin daug vaidmenų. Šiuo metu V. Kochanskytė pati rašo kamerinių spektaklių scenarijus, juos režisuoja, kuria įvairių Lietuvos ir užsienio poetų bei rašytojų literatūrinės kompozicijas. Taip pat ji yra inicijavusi, režisavusi ir drauge su kitų sričių menininkais (muzikais, dailininkais) atlikusi daugybę projektų, kuriuos žiūrovai mato tiek prestižiniuose šalies meno renginiuose (Kauno „Pažaislio vienuolyno festivalyje“, Nidos „Tomo Manno festivalyje“, Klaipėdos „Jūros šventėje“, „Druskininkų vasara su M. K. Čiurlioniu“ ir kt.), tiek ir atokiausių Lietuvos miestelių kultūros namų ir mokyklų salėse. Su savo koncertinėmis programomis aktorė ne kartą yra gastroliavusi JAV, Kanadoje, Čekijoje, Estijoje ir kt.

Anksti supratusi, jog labiausiai kultūrinės patirties trūksta nuošaliau nuo didžiųjų kultūros centrų gyvenantiems žmonėms, V. Kochanskytė savo poetines programas jiems dovanodavo dar tada, kai apie kultūrinės labdaros ir paramos projektus Lietuvoje niekas nekalbėjo. O ji, dar toli iki Sąjūdžio laikų, tyliai, be jokios reklamos jau buvo tapusi dažna viešnia neįgalių vaikų mokyklose, ligoninėse, senelių namuose, kur poetinio žodžio ir savo balso galia džiugino čia gyvenusius žmones. Aktorės teigimu, jai visada buvo artima Nobelio literatūros premijos laureatės, lenkų poetės Vislavos Šimborskos nuostata: „norėčiau savęs, mylinčios žmones, o ne žmogiškumą“. Ši mintis nuolat yra pabrėžiama kiekviename aktorės projekte, kuomet ji teatro kalba pasakoja apie tuos, kurie, nepaisydami net nepalankiausių aplinkybių, sugeba kurti džiaugsmingą ne tik savo, bet ir kitų žmonių gyvenimą.

Aktorė Virginija Kochanskytė yra Lietuvos nacionalinio UNICEF komiteto Geros Valios ambasadorė.

Virginija save prisimena kaip uždarą, tylią mergaitę. „Labai gerai mokiausi, niekada nebuvau kompanijos žmogus. Mokykloje stovėdavau kamputyje ir stebėdavau, kaip linksmiasi kiti. Tačiau tik užlipdavau į sceną deklamuoti eilėraščio, iškart pamiršdavau visas baimes“, - sako aktorė, jau mokykloje pajutusi, kad ją traukia didžioji scena.

Kaip įprasta, mokykloje teko pildyti anketą, kurioje buvo klausimas „Kuo būsi užaugusi?“ „Paklausiau suolo draugo, ką man rašyti, jis sako: „Rašyk, kad nori būti architektė.“ Taip ir parašiau. O tada per pertrauką išėjau į koridorių ir susimąščiau: „Niekas net neįtaria, kad aš noriu būti aktorė“, - prisimena Virginija Kochanskytė.

1970 m.

“Mes tikrai gyvenome labai kukliai. Man ir į galvą neatėjo, kad aš galėčiau studijuoti stacionare. Po aštuonių klasiųėjau į politechnikumą, - man patiko svajoti apie tai, kad aš statysiu namus dideliais langais, stikliniais stogais, matysiu žvaigždes ir mėnulį. Mes gyvenom tokiam mažam priemiesčio namelyje su mažais langeliais. Baigusi aštuonias klases, įstojau į Kauno politechnikumą studijuoti pramoninę civilinę statybą. 1971 m. aš baigiau Kauno politechnikumą, o mano kurso vadovas buvo tikrai labai ištikimas statybininko profesijai ir labai nemėgo visuomenininkų, saviveiklininkų, komjaunuolių, nes sakė, kad tam yra kiti institutai, norite tuo užsiiminėti - eikite ten. O čia prašau studijuoti statybą - ir jokių nuolaidų niekam nedarydavo. Bet kai aš baigiau, jis mane pasikvietė į laboratoriją ir pasakė - tau išeina raudonas diplomats. Tais laikais raudonas diplomats suteikdavo teisę mokytis aukštojo mokykloje - neatidirbti trejus

metus baigus studijas, o mokytis iškart. Tai sakau, man nereikia, aš vis tiek eisiu į vakarinį mokytis, o jis sako man - nesvarbu, aš sutvarkysiu tau tuos dokumentus. Paskui patylėjo ir sako - tai tu, vaikelį, man pasakyk, ar tau tikrai patinka šokti? Aš sakau - patinka, vadovas. Tai, jis sako, žinai, tu eik ir šok, o namus bus kam statyti ir be tavęs.

Taigi mano pirmoji specialybė buvo pramoninė civilinė statyba. Aš - technikos konstruktorius. Iš tiesų, gal šiek tiek keistokas derinys. Pamenu, buvo dešimt metų praėję, kai mes baigėm studijas, atėjo Kauno politechnikumo jubiliejus, susitikome, ir kiti dėstytojai man sakė (jau aš buvau Šiaulių dramos teatre), kad jie žiūrėdavo į mane ir jiems buvo mįslė - ką ta romantiška mergaitė veiks tose statybose? Iš tiesų, nieko ir neveikiau statybose, bet studijos man, chaotiškam, romantiškam jaunam žmogui, įdėjo stuburą. Matematika, fizika yra logika, reikia išspręsti uždavinį. O uždavinį reikia visada išspręsti - savo gyvenimo ir vaidmens. Aš esu labai dėkinga šitai patirčiai.”

Aktorės V.Kochanskytės gėlės buvusiam grupės vadovui J.Burneikai (1990 m.)

Jubiliejinio renginio „ATM-70“ vedančioji, 1971 m. absolventė V.Kochanskytė (1990 m.)

Aktorės: N.Narmontaitė ir V.Kochanskytė (dešinėje) KTK 90-čio jubiliejuje (2010 m.)

*zmones24.lt/Foto naujienai: Virginija Kochanskytė:
„niekada nebijojau savo svajonių“.*

*Cituota iš aktorės Virginijos Kochanskytės prisiminimų
Ištrauka iš: kochanskyte.blogspot.com/p/apie-mane.html Ištrauka iš: K. Metrikytės pokalbio su aktore
V. Kochanskyte. Pokalbis transliuotas LR „Klasika“ laidoje „Ryto allegro“ 2012 08 30
Iš Kauno technikos kolegijos muziejaus archyvų*